

πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θ' ἀπετέλει μέρος τῆς ληστρικῆς συμμορίας καὶ τὸ ὁποῖον συνδιελέχθη χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ πυρρότριχος ἀνδρός. Ταῦτοχρόνως δ' εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἐγένετο ὁρατὴ μεγάλη πυρά, περὶ τὴν ὁποῖαν τέσσαρες ἢ πέντε ἄνδρες ἐκοιμῶντο. Ὁ θόρυβος τῶν προσελθόντων ἀφύπνισεν αὐτούς, οἵτινες, ἐγερθέντες, προσέβλεψαν τοὺς νεοελθόντας μετὰ φαιδρότητος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τις ληστὰς ἦττον ἐπιφόβους. Οἱ αἰχμάλωτοι, καθίσαντες περὶ τὴν πυράν, ἠθέλησαν νὰ συνδιαλεχθῶσιν, οὐδεὶς δ' ἠμποδίσεν αὐτούς. Ὁ Μαυρίκιος εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα:

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἴσθε πολὺ κουρασμένη καὶ ὅτι δὲν φοβεῖσθε.

— Εἶμαι μὲν πολὺ κουρασμένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα, ἐνόσφ ὅμως εἰμαιμαζύ σας, δὲν φοβοῦμαι. Μὲ λυπεῖ μόνον ἡ ἰδέα τῆς θλίψεως τῆς δυστυχοῦς μοι θείας. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι αἱ ὑποθέσεις ἡμῶν θὰ τελειώσωσι ταχέως.

— Τίνες ὑποθέσεις; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος, ἀδελφὴ τῶν διοικητικῶν διατυπώσεων τῶν ληστῶν.

Ὡς ἵνα ικανοποιήσῃ τὴν περιεργίαν του, ὁ ἀρχιληστὴς ἦτοι ὁ μικρόσωμος καὶ πυρρότριξ ἀνὴρ ἐκάθισε μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ἐπελάβετο δ' ἄνευ προοιμίων τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ποιούμενος χρῆσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀναμίκτου μετ' ἐγχωρίων φράσεων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐλενίτσα διηρμήνευε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος, νομίζω ὅτι ἔχετε προθυμίαν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψητε, ἐὰν δὲ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, θὰ χωρισθῶμεν ταχέως. Ὅπως μὴ χάνωμεν καιρόν, εἰς τῶν ἀνθρώπων μου θὰ κομίσαι ἐπιστολὴν σας πρὸς φίλους σας εἰς Σμύρνην, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ θελήσετε νὰ γράψητε. Ἡξεύρω τίς εἴσθε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι, ἐντὸς δύο ὥρων, θὰ εὐρεθῶσιν, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς σας, τέσσαρες χιλιάδες τουρκικῶν λιρῶν. Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ λάβῃ τὰ χρήματα καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μεθ' αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέραν, αἱ κυρίαι καὶ ὑμεῖς θὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν Σμύρνην.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Γιάννης, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς μετὰ χαιρετισμοῦ.

— Λοιπόν, Γιάννη, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σμύρνην ταχύτερον ἢ ὅσον λέγεις, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμωμεν τὸ ταχέϊδιον ὁμοῦ. Πιστεύσατε ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπηρετῶ...

— Πῶς! ἀνήκετε εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν;

— Βεβαίως, κύριε Γιάννη. Στοιχηματίζετε, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ ἡμισυ τοῦ πληρώματος ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν μου;

Ὁ δυστυχὴς Γιάννης δὲν ἐδοκίμασε καὶ ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν του.

— Φωτὶά νὰ τους κάψῃ! ἀνέκραξε,

κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

Ἡ τοιαύτη ἀρὰ ἀπηυθύνετο ἀναμφιβόλως κατὰ τῶν ὑποβαλλόντων τὴν ἰδέαν τῆς πράξεώς του, χωρὶς νὰ τῷ δώσωσιν ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ἀνῆψε σιγάρον, ἐσκέφθη σοβαρῶς ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά τῆς ὥρας καὶ εἶτα ἐπανάλαβε μὲ ὕψος συγκαταβατικόν:

— Θὰ ἐλυπούμην πολὺ διὰ σᾶς, κύριε, ἐὰν τὰ πράγματα ἐλάμβανον τὴν τροπὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐλπίζετε. Ἐὰν καταδιωχθῶμεν, τὸ ὁποῖον θὰ μάθωμεν ἄμέσως, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν πάλιν. Θ' ἀποσυρθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου καὶ ὑμῶν εἰς τὸ ὄρος Ταῦρον, δι' ἀτραπῶν ἀναμφιβόλως ἀγνώστων εἰς τοὺς ναύτας σας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος δὲν δύνει τοσοῦτον βραχέως ἐν τοῖς ἡμιπεπολιτισμένοις τόποις, ὅσον ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου διαρκεῖ ἐν τοῖς χωρίοις πολὺ περισσότερον. Τοῦλάχιστον διὰ τὸν Δημήτριον καὶ τὴν Μαρίαν διήρκεσεν ἑξ ἡμέρας.

Ἡ Μαρία μετ' ἀφάτου χαρᾶς ἠσθάνθη τὸ πρῶτον λάκτισμα τοῦ ἐν αὐτῇ κυοφορούμενου ἀνθρωπίσκου, καὶ πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστον ἤκουσε τὴν εἰδῆσιν παρὰ τῆς φίλης συνεύνου ὁ Δημήτριος. Νέαι ὄνειροπολήσεις καὶ νέα σχέδια τοῦ νέου ζεύγους διὰ τὸ πλᾶσμα, ὃν αὐτοί, ὡς ἄλλοι θεοί, ἐγένοντο οἱ δημιουργοί. Τίνα περισσότερον θὰ ὠμοιάζε τὸ τέκνον των; Τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα; Καὶ ἡ μὲν μήτηρ ἠύχετο νὰ ὁμοιάζῃ τὸν προσφιλεῖ σύζυγον, οὗτος δὲ ἐπόθει νὰ εἶχε τὸ σπάνιον κάλλος καὶ τὰς ἑτι σπανιωτέρας ἀρετὰς τῆς μητρός του. Ἀρὰ γε ἦτο ἄρρεν ἢ θῆλυ; Αἱ εἰκασίαι τῶν πεπειραμένων γυναικῶν ἀντέφασκον πρὸς ἀλλήλας, μόνη δὲ μία βεβαιότης ὑπῆρχεν, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μελαγχροῖνου χρώματος τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ ξανθοῦ τῆς Μαρίας θὰ ἐγεννᾶτο ὃν τι ὑπέρτερον ἀμφοτέρων. Ἡ σκέψις αὕτη ἠυχαρίσκει καὶ τοὺς δύο συζύγους, ἐναβρυνόμενους ὅτι προσήνεγκεν εἰς τὸ φίλον ὃν ἐκάτερος αὐτῶν ὅ, τι εἶχεν. Τέλος μετὰ τὰς διαχύσεις ταύτας ἐπήρξατο ἡ σκέψις ὅτι, δαπανηθεῖσιν καὶ ὅσον οὕτω τέλεον ἐξαντλούμενων πασῶν τῶν οἰκονομιῶν τοῦ μικροῦ οἰκογενειάρχου, ἐπεβάλλετο σπουδαία ἀπόφασις, ἀνάγκη κατεπείγουσα νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ Δημήτριος πурετωδῶς τὴν ἐργασίαν του πρὶν ἢ ἀπαισία Πενία προτείνῃ τὴν ῥικνὴν αὐτῆς μορφήν καὶ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ ἀσύλου τούτου τῆς Εὐδαιμονίας. Καὶ ἀπεφα-

σίσθη ἡ ἀναχώρησις καὶ ἐπῆλθε σκληρὰ καὶ ἀμείλικτος ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ παρευρεθῇ κατὰ τὰς ὥδινας τοῦ τοκετοῦ τῆς Μαρίας ὁ Δημήτριος καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὸ τέκνον ὁ πατήρ. Μετὰ τὸν ἀθάνατον Βίκτωρα Οὐγγώ, γράψαντα τὸ γιγάντιον ἔργον του, τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῇ βίβει τῆς ἐλληνικῆς λέξεως ΑΝΑΓΚΗ, ἣν εἶδε ποτε κεχαραγμένην ἐν ἡρειπιωμένῳ κτιρίῳ, τίς δύναται νὰ ἔχῃ τὸ θράσος νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης λέξεως;

Κλείομεν ἐρμητικῶς τὸ στόμα, χαράσσομεν δὲ μόνον καὶ ἡμεῖς τὴν λέξιν ΑΝΑΓΚΗ! καὶ συντρίβομεν τὸν κάλαμον πρὸ τοῦ μεγάλου τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας υἱοῦ.

Ὁ Δημήτριος, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεδόθη μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὸ ἔργον του, πάντες δὲ διέβλεπον ἐν αὐτῷ ἄνθρωπον θέλοντα νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπὸ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀποχὴν. Τὸ μικρὸν δάνειον, ὅπερ ἀπητήθη διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ὀδοιπορίας καὶ τὰς προχείρους ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας, ἐπληρώθη ἐντὸς ὀλίγου, διότι ὁ ζῆλος τοῦ Δημητρίου, συνδυαζόμενος διηνεκῶς ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πεφιλημένης νεαρᾶς συζύγου καὶ τοῦ ὅσον οὕτω τικτομένου βρέφους, ἦτο ἀκατάβλητος.

Ὁλίγος ἐν τῷ μεταξύ παρήλθε χρόνος καὶ ἀνηγγέλλετο ἐν τῇ κοινῇ ἐπιστολῇ τοῦ χωρίου (ὁρτὰ - μεκτουπού) ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Δημητρίου ἔτεκε θυγάτριον. Τὴν ἀπλὴν ταύτην εἰδῆσιν πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μετὰ χαρᾶς ἤκουσαν, μετ' ἀνυπομονησίας δὲ περιέμενον νὰ μάθωσι καὶ λεπτομερείας. Τῷ ὄντι, τὴν ἐπομένην ἐβδόμαδα ἐλήφθη περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Δημητρίου ἐπιστολή, λεπτομερῶς περιγράφουσα τὰ κατὰ τὸν τοκετόν. Ἡ χαρὰ τοῦ Δημητρίου καὶ τὰ ἀφθόνως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καταρρεῦσαντα δάκρυα, δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης τῷ Θεῷ διὰ τὴν αἰσίαν ἐκβασίν τοῦ τοκετοῦ καὶ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μεγάλου τούτου θησαυροῦ, δὲν περιγράφονται. Ἦτο ἤδη πατήρ.

Τί γλυκύτερον τοῦ ὀνόματος τούτου; Τί ἔμελεν αὐτῷ ἂν ἦτο πατήρ κόρης ἢ υἱοῦ; Μήπως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὸ γένος τῶν τικτομένων; Καὶ ἐν τούτοις ἴσως πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐγνωρίσαμεν ἀνθρώπους βαναυσότατα προσεχθέντας πρὸς τὰς ἐαυτῶν συζύγους, διότι, οἱ γεννάδαί! ἐν ᾧ ἤθελον ἄρρεν, ἢ ἀπρονόητος σύζυγος ἔτεκε θῆλυ. Ὡ! πολὺς ἔτι θὰ παρέλθῃ χρόνος πρὶν ἢ ἡ ἀνθρωπότης συνετισθῇ ἐν πολλοῖς. Ἐν οὐκ ὀλίγοις μέρεσιν, ἰδίᾳ παρὰ πτωχαῖς οἰκονομαίαις, ἡ γέννησις κόρης θεωρεῖται δυστύχημα, ἀποστελλόμενον πρὸς τιμωρίαν τῶν παρεκτροπῶν τῶν γονέων, καὶ ἐν τοιαύτοις ἡ παροιμία λέγει: Ὁ καθὲς μὲ τὴν τύχην του! Ἰσως ὅμως δὲν ἔχουσι καὶ ὅλως διόλου ἀδικον. Τὸ μέλλον, τὸ φοβερόν

μέλλον, αὐτὸ αὐξήθεισαι ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ μυριοὶ ἄλλοι φόβοι καθιστῶσι δειλοὺς τοὺς γονεῖς, σκεπτομένους περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐαυτῶν θυγατέρων. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Δημήτριος ἐδέξατο ὡς τὸ μάλλον χαρμόσουν ἀγγέλιμα τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἤδη διὰ τοῦ νοῦ ἐπλαττε τὴν εἰκόνα τοῦ προσφιλεστάτου τέκνου καὶ ἐβλεπεν αὐτὸ ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι νέαν καὶ ὡραίαν κόρην, νύμφην περιζήτητον ὑπὸ πάντων τῶν καλλιτέρων νέων τοῦ χωρίου. Ἀπῆντησε λοιπὸν θερμότατα εἰς τὴν μετὰ δειλίας γραφεῖσαν τῆς οἰκογενείας του ἐπιστολὴν, ἐν ἣ ἡ μήτηρ του ὡς ἐν εἰσαγωγῇ προσεπάθει νὰ προκαταλάβῃ καὶ προδιαθέσῃ τὸν Δημήτριον διὰ τὸ ἀτύχημα, ὅπερ τῷ συνέβη μετὰ τοσαύτης στοργῆς καὶ μερίμνης, ὥστε οὐτος ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀληθῶς μέγα δυστύχημα προέκειτο νὰ ἀναγγείλῃ αὐτῷ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη καὶ μετ' ἀγωνίας διέτρεχε τὰ στοιχεῖα αὐτῆς, μὴ τολμῶν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀναγνώσιν ἐκ φόβου. Ἀλλ' ὅτε πού καὶ πού εἶδε λέξεις τινὰς γιὰ τὴν καλὴν λευτερίαν τῆς Μαρίας καὶ ὅτι ὅλοι ὅς τὸ σπῖτι εἶναι καλὰ καὶ κανενὸς οὔτε ἡ μήτηρ δὲν αἰμάντωσε, κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑκφρασιν, ἡσθάνθη ἐλαττουμένους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του καὶ ἀνέπνευσεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΗΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀφελὴς αὐτῇ Λιουδμίλα μὲ ἠπάτησεν. Ἐγὼ ἔμπροσθεν αὐτῆς εἶμαι ἀπλούστατος μαθητής. Ὅποιαν μάθησιν ἀνακαλύπτω εἰς αὐτήν, ὅταν κἀνείς δὲν εἶναι παρὼν διὰ νὰ τὴν ἀποδειλιάσῃ! Ὅποια εὐγλωττία εἰς τοὺς λόγους τῆς! Οὐδέποτε ἤθελον πιστεύσῃ ὅτι κόρη τῆς ταξέως τῆς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ τοιοῦτοτρόπως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μὲ θέλγει πλειότερον εἰς αὐτήν, εἶναι ἡ ἀπλότης καὶ μεγίστη ἀγαθότης τῆς· εἶναι ἀγνότατον θέλητρον. Φοβοῦμαι μήπως τὴν ἀγαπήσω, διότι αἰσθάνομαι ὅτι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν τὴν βλέπω μὲ θλίβουσιν εἰς ἄκρον. Ἡ θέσις μου ἐν τούτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ καθίσταται στενόχωρος. Δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἐξακολουθῶ τὸ πρόσκωπον τοῦ ὅς τὸ ὅποιον ἐπέβαλον εἰς ἐμαυτόν. Ὅποια παράδοξος ἄλυσις περιστάσεων μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροδόλφου! Καὶ ἂν ἀνακαλύψουν τὴν ἀπάτην μου, πῶς νὰ τὴν δικαιολογήσω; ... Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν εἰμπαρῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω. ὦ! Παυλίνα, ἡ καρδίᾳ μου δὲν δύ-

ναται νὰ αἰσθανθῇ πλέον τὰς χαρὰς τοῦ ἔρωτος, διότι τὴν συνέτριψας!

— Ἀντώνιε Πέτροβιτς, μοὶ εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, διατί λοιπὸν φορεῖτε τόσον ἀνοικτὰ φορέματα;

— Δὲν σὰς ἀρέσκουν;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ μαῦρα θὰ σὰς πῆγαίναν καλλίτερα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐνδεδυμένης ἀπλούστατα.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν αὐτῇ, τώρα μετεβλήθητε.

Ἡ ῥέμβη μὲ τὰς ἀπάτας τῆς μοὶ φαίνεται ὡς ἔκτη αἰσθησις εἰς τοὺς Γερμανούς. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ἡ Λιουδμίλα οὐδαμῶς διέψευδε τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν τῆς. Ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς ἦτο συνεχῶς ἀπασχολημένη ὑπὸ ἰδανικῶν καὶ χιμαϊρικῶν ὄνειροπολημάτων.

Μοὶ ἐλάλησε περὶ τῆς μητρὸς τῆς, ἥς ἀόριστον ἀνάμνησιν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ, ἐγὼ δὲ τῇ ὠμίλησα περὶ τῆς ἰδιότητος μου ὡσαύτως. Ἡ συνανάντησις αὐτῇ μᾶς διδὲν εἰς ἀμφοτέρους τὸ αὐτὸ αἶσθημα. Ἀμφοτέροι εἴμεθα ὄρφανοί, φέρομεν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αὐτὸ πένθος, ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὅταν ἐξέφρασα αὐτὴν τὴν σκέψιν συνεχίνασα τὴν νεάνίδα, καὶ εἶδον δάκρυα ρέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, μοὶ εἶπεν, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠγαπήσαμεν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν ἀκόμη εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, νὰ μᾶς λησμονῶσιν εἰς καλλιτέραν ζωὴν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βάλους τοῦ τάφου τῶν, ἡ φωνὴ τῶν θὰ φθάνῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἠρχίσασμεν τότε μακρὰν ὀμιλίαν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συμπαθείας, περὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ περὶ τῶν φαντασμάτων. Ἡ Λιουδμίλα πιστεύει ἀκραδάντως εἰς ὅλα τὰ θαυμάσια ταῦτα καὶ θέλει νὰ μὲ πείσῃ ὅπως συμμερισθῶ τὴν πίστιν τῆς. Δι' ἡσυχυρίζεται ὅτι τὸ λογικόν μας δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὰ μυστηριώδη ταῦτα φαινόμενα, ἀλλ' ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ πιστεύουσι. Τῇ ἀπεκρίθην ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν αἱ περὶ μαγείας καὶ φαντασμάτων παραδόσεις εὐχαριστοῦσι μόνον τὴν φαντασίαν τῶν νεανίδων. Τότε διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω τὸ ἐσφαλμένον τῶν προλήψεών μου μοὶ διηγήθη πλείστας ἱστορίας, αὐθεντικωτάτας, μοὶ εἶπε δὲ καὶ μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐξῆς:

«— Πρὸ πολλοῦ ἔζη ἐν Νοβογορόδη νεᾶνις πλουσιωτάτη καὶ ὡραιοτάτη, Ὀλγα ὀνομαζομένη. Τὰ καλλίτερα συνοικέσια τῇ προσεφέρθησαν, χωρὶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ. — Δὲν ἐπιθυμεῖς, τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ τροφὸς τῆς, νὰ μάθῃς τὴν τέχνην σου; — Δὲν μοὶ ἀρέσκουν τὰ αἰνίγματα. — Διατί δὲν δοκιμάζεις; Ἰσως ἰδῇς ἀποκαλυπτόμενον τὸ μέλλον σου.

Ἡ νεᾶνις ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς τροφῆς.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀμφοτέραι ἀπεσύρθησαν εἰς παράμερόν τι δωμάτιον, ἠπλώσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀθόνην, ἔπειτα ἔθεσαν ἐπὶ τῆς ὀθόνης αὐτῆς δύο πινάκια καὶ δύο κηρία. Ἐπειτα ἡ Ὀλγα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἀπέναντι αὐτῆς ἦτο ἄλλη καθέδρα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάθητο ὁ ἄγνωστος ὁμοτράπεζός τῆς. Μεσονύκτιον ἤχησε. Δροσερὸς ἀὴρ διαχύνεται εἰς τὰ δωμάτιον καὶ ἀπέναντι τῆς Ὀλγας καθήται νέος ὡραίος, ἀλλὰ τὴν ὄψιν ἔχων πολὺ λυπημένην. Εἰς τὴν νεάνίδα φαίνεται ὅτι κἀπου ἔχει ἰδῇ τὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτην τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὸν ἔφερν ἐκεῖ ἡ τροφὸς τῆς. Ἐν τούτοις ἐκεῖνος τὴν πλησιάζει καὶ τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα σιωπηρῶς ὡς διὰ νὰ ἐξέλθωσι μαζί. Ἐκείνη ὅμως σιγῇ τεμάχιον ἀπὸ τοῦ πολυτελοῦς πρασίνου καφτανίου, τὸ ὅποιον ἐφόρει αὐτός. Θέλει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅταν αἴρνης ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξηφανίσθη. Ἡ Ὀλγα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ὅτι ἤρχιζε νὰ χαράζῃ. Τὰ κηρία εἶχον κατῆ, ἡ δὲ τροφὸς τῆς ἐκοιμάτο εἰς μίαν γωνίαν. Πάντα τὰ συμβάντα θὰ τῇ ἐφαίνοντο ὄνειρον, ἂν δὲν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὸ ράκος τοῦ καφτανίου. Ἐκτοτε ἤρχισε ν' ἀναζητῇ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τοιοῦτοτρόπως παρουσιασθέντα. Πρωτὰν τινὰ ὁ πατήρ τῆς τῇ ἐπρότεινε νέον μνηστήρα, νέον, ὡραῖον καὶ πλούσιον. — Ἀς ἔλθῃ, εἶπεν ἐκείνη, καὶ βλέπομεν.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ μετὰ πομπῶδους συνοδείας. Ἡ νεᾶνις ἅμα τὸν εἶδεν ἀνεσκίρτησε καὶ συγκατένευσεν. Ἦτο ὁ ἄγνωστός τῆς. Οἱ γάμοι ἐτετέλεσθησαν μεγαλοπρεπέστατα καὶ τὸ συμπόσιον διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Ὀλγα εὐρίσκετο πλησίον τῶν γονέων τῆς, ὅταν ὁ σύζυγός τῆς πλησιάζας αὐτὴν τῇ εἶπε:

— Τί καφτάνι θὰ φορέσω σήμερον;

— Δὲν ἔχεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐν πράσινον;

Ὁ νέος ἐσκυθρώπασεν.

— Δὲν εἰμπαρῶ νὰ βάλω τὸ πράσινον, ἀπῆντησε.

— Καὶ διατί;

— Μοῦ συνέβη ἀνεξήγητον συμβᾶν μὲ αὐτὸ το καφτάνι.

— Ποῖον;

— Τὸ εἶχα κάμῃ διὰ νὰ νυμφευθῶ. Ὅταν τὸ ἐπῆρα εἶδον ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἐξέσχισε κανεὶς, διότι ἀδύνατον νὰ τὸ ἔφαγον ἔτσι οἱ ποντικοί.

— Καὶ τί ἔκαμες κατόπιν τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς ἀνακαλύψεως;

— Ἐσυμβουλευθῆν ἕνα μάγον, ὁ ὁποῖος μὲ εἶπε νὰ τὸ καύσω.

— Καὶ τὸ ἔκαυσες;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Δεῖξέ τό μοι, ἴσως εἰμπαρῶ νὰ τὸ διορθώσω.

Ὁ νέος ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιον ἔβαλλε τὰς ἐν-